

Az ember a legerősebb: magyar népmese

Szomorúan kullogott a farkas az erdőben, fülét, farkát leeresztette, s mind csak a földet nézte. Észre sem vette, hogy szembejő a medve, csak akkor nézett föl ijedten, mikor a medve köszöntötte:

- Jó reggelt, farkas koma!
- Adjon isten, medve koma! - fogadta búsan a farkas.
- Hát neked mi bajod? Olyan szomorú vagy, mint a háromnapos esős idő!
- Hagyd el, medve koma, ne is kérdezd. Nem látod, fejem, nyakam, ódalam csupa vér!
- Azám, farkas koma! Talán bizony verekedtél valamelyik atyádfiával?
- Dehogyan azzal, dehogyan azzal. Az emberrel akadtam össze, de meg is jártam. Cudarul megtépázott.

A medve nagyot kacagott.

- Szégyelld magad, farkas koma! Hát még az ember is valami? No, nekem a fél fogamra sem volna elég.

Mondta a farkas:

- Ne bízd el magadat, medve koma! Bizony mondom neked, hogy az ember a legerősebb "állat" a világon. Én tudom, mert én próbáltam.
  - Hogyhogy?
  - Hát úgy, hogy bementem a faluba, hátha akadna egy kis báránypecsenye. Azám, csak hogy a kutya észrevett, s ámbátor atyafiságban volnánk, elárult a gazdájának, az embernek. Az ugatásra kijött a gazda, s valami fokossal vagy mivel úgy eldöngetett, hogy alig tudtam elvándorolni.
  - Már én mégiscsak azt mondom - erősködött a medve -, hogy fél fogamra sem elég az ember.
  - Én meg azt mondom, hogy az ember a legerősebb állat.
  - Szeretném látni!
  - Azt ugyan megláthatod.
- Erre a medve kitépett egy bokrot, s miszlikbe tépte, szaggatta.
- Nézd, farkas koma, így tépném össze az embert!
  - Meghiszem azt, komám, csak hogy az ember nem hagyja magát, mint a bokor.

- Hiszen ne hagyja, úgyis összeszaggatom.

- Nem hiszem, komám.

- Nem-e? Fogadjunk!

- Itt a lábam, nem disznóláb!

- Itt a talpam, ez sem disznóláb!

Fogadtak egy nyúlba, s azzal meghúzódtak egy bokor mögé, úgy várták, hogy jön-e arrafelé ember.

Amint ott vártak, váraoztak, leskelődtek, arra jött egy gyermek. Kérdi a medve:

- Ember-e ez, farkas koma?

- Nem.

- Hát mi?

- Ez még csak lesz ember.

Tovább vártak, váraoztak, leskelődtek, s ím, arra jött egy öreg koldus.

- Hát ez ember-e?

- Nem.

- Mi hát, ha nem ember?

- Ez csak volt ember - mondta a farkas.

Tovább vártak, váraoztak, leskelődtek, s arra jött egy asszony.

- Hát ez ember-e?

- Ez sem ember. Ez csak asszonyi állat.

Tovább vártak, váraoztak, leskelődtek, s ím, egyszerre csak jő egy huszár a lován.

- Hát ez mi? Ez csak ember?

- Ez már ember! - mondotta a farkas.

A medvének sem kellett több, kiugrott a bokor mögül, s útját állotta a huszárnak.

- Ejnye, aki áldója van - rikkantott a huszár -, félre az utamtól! A király katonája vagyok!

A medvének ugyan mondhatta, nem állott az félre. Bizony, ha nem állott, a huszár előrántotta kétsövű pisztolyát a nyeregkápájából, s piff-puff! kétszer a medvére lőtt. Találta is mind a kétszer, de ez a medvének csak annyi volt, mintha vackorral dobták volna meg: meg sem mozdult a helyéből, csak egy kicsit megrázta a bundáját.

- Hiszen megállj - rikkantott a huszár -, mindjárt megberetvállak én!

Azzal kihúzta a kardját, s vágta, szabta, beretvált a medvét, amerről találta, jó éles kardjával.

A medvének ez éppen elég volt, szörnyű bögéssel, ordítással megfutamodott, nem nézett árkot-bokrot, futott az erdőn át, mintha szemét vették volna, s meg sem állott, míg a barlangjáig nem ért.

Sok-sok idő telt el, míg megint talpra állott, s kimozdult a barlangjából. Amint ment, mendegélt, hát először is kivel találkozik? Bezzeg hogy a farkassal.

- No, komám - mondta a farkas -, megnyertem a fogadást!

- Megnyerted, koma, meg, ne félj, amint erőre kapok, megadom a nyulat.

- No, ugye, hogy az ember a legerősebb állat?

- Igazad van, farkas koma, az ember a legerősebb állat. Azt már csakugyan nem hittem volna, hogy csúffá tegyen. Az igaz, hogy furcsa állat az ember. Mire észrevettem volna magamat, kétszer a szemem közé köpött. No, hiszen ettől még nem ijedtem meg, de mikor kirántotta azt a fényes nyelvét, s azzal elkezdett nyalogatni - már ennek fele sem volt a tréfa. Szégyen a futás, de hasznos, elszaladtam biz én!